

Evangelí del diumenge de la setmana XV de durant l'any (B): portant l'Evangelí a totes les cases

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana XV de durant l'any.
“Els donà poder sobre els
esperits malignes”. Tota
autoritat ve de Déu. Jesús ens
va voler deixar molt clar qui
cregui i s'hi identifiqui podrà
fer les seves mateixes obres (Jn
14, 12), vèncer els dimonis i
curar les malalties.

Evangelí (Mc 6, 7-13)

Llavors va cridar els Dotze i començà a enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els instruïa dient:

—No prengueu res per al camí, fora del bastó: ni pa, ni sarró, ni cap moneda a la bossa. Calceu-vos les sandàlies, però no us emporteu dos vestits.

I els deia encara:

—Quan entreu en una casa, quedeu-vos-hi fins que deixeu aquell lloc. Si una població no us acull ni us escolta, sortiu-ne i espolseu-vos la pols dels peus com a acusació contra ells.

Els se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i curaven molts malalts, ungint-los amb oli.

Comentari

L'evangeli de la missa d'avui ens mostra Jesús enviant els Dotze, de dos en dos, a predicar la conversió i a guarir i alliberar els oprimits pel diable. Jesús els demana fer allò per què després ho recordarà Pere en un dels seus discursos als Fets dels Apòstols: “Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, i com va passar fent el bé i guarint tots els oprimits pel diable, perquè Déu era amb ell” (Ac 10, 38). Missió aquesta amb la qual tots ens sentim identificats. Però el breu text de l'Evangeli segons Marc diu molt més del que sembla, i a desentranyar-lo ens ajuden les altres lectures que avui es llegeixen a la missa.

A la primera ens parla el profeta Amós: “Jo no era pas profeta ni

formava part de cap comunitat de profetes. Era ramader i em dedicava a recollir figues de sicòmor, però el Senyor em va prendre de darrere els ramats i em va dir: “Ves a profetitzar al meu poble d’Israel”» (*Am* 7, 15). Allò que la breu primera lectura de la missa d'avui ens il·lumina sobre l'evangelí és precisament aquesta convicció que Déu és qui crida el profeta: el veritable profeta no es mou per motius humans ni predica un missatge a gust de l'oient. Hi ha humilitat i valentia al mateix temps: la valentia que dona la seguretat de ser portador d'un missatge diví, un missatge que és amor i misericòrdia perquè és invitació a una conversió de què depèn la vida.

Això mateix l'escoltarem al salm: “Jo escolto què diu el Senyor: Déu anuncia la pau al seu poble i als qui l'estimen” (*Sl* 85, 9). Amics són els que escolten la paraula de Déu; tots estan cridats a ser amics! Però alguns

escolten i d'altres no. Així, el profeta és no només enviat amb un missatge sinó també amb la missió d'intentar obrir els cors dels oients, almenys amb una petita escletxa, perquè el missatge diví hi entri i faci la seva tasca. El profeta no ha estat enviat per condemnar, sinó per parlar de la salvació de Déu, del seu amor i la seva misericòrdia. I per recordar tothom que, lluny de Déu, en mans del pecat, no hi ha vida possible.

Al profeta, a l'apòstol, li ha estat atorgada una gran potestat. I això no ho hem d'oblidar: “No negligéis el do que Déu et va concedir en virtut de les paraules profètiques i de la imposició de mans” (1Tm 4, 14). Però aquesta potestat va unida a la ferma convicció que tota autoritat té la seva font en Déu i, en el cas del profeta o apòstol, que és per a la missió apostòlica. L'enviat, com ens recorda Marc, comporta l'imprescindible per ajudar-se en el camí: un bastó.

L'enviat és un caminant, que va de casa a casa, de cor en cor, portant la llum i la curació que porta l'Evangelí, que és Crist, i que obra poderosament a través de l'Esperit. L'acció del profeta manifesta que el Regne de Déu ja és aquí, entre nosaltres, precisament per aquesta acció sanadora de cossos i esperits.

Aquesta acció poderosa de la predicació té la seva font en el mateix Evangelí, la predicació del qual és el primer salari que rep el que evangelitza, com diu sant Pau: “Quin és, doncs, el meu salari? Oferir de franc l’evangelí que anuncio, sense fer ús dels drets que l’evangelí em dona” (1Co 9, 18). Però perquè això sigui així, el que s’ha de lliurar és l’Evangelí que un ha rebut, la fe apostòlica, que el mateix Pau anomena escut (*Ef* 6, 16). La segona lectura de la missa d’avui és un meravellós resum d’aquesta fe, al cor de la qual hi ha el pla etern de Déu:

la crida dels homes a ser els seus fills, a ser sants i irreprotxables davant Ell per l'amor, i sobre els que ha vessat sobreabundantment les riqueses de la seva gràcia amb tota saviesa i prudència (cf. *Ef* 1, 3-14).

Les lectures de la missa d'avui ens recorden a què hem estat cridats i la grandesa de la condició apostòlica dels cristians, amb què Déu compta per fer conèixer a tots el seu meravellós disseny: hem d'entrar a totes les cases per portar a cada llar la llum de l'Evangelí! (cf. *Mc* 16, 15-18). La fortalesa més gran que té el cristià rau a haver interioritzat l'Evangelí i haver-ho fet vida pròpia: saber-se així estimats des de l'eternitat, saber-se cridats a alguna cosa tan gran, saber que Déu compta amb nosaltres, l'experiència de la seva misericòrdia. Tot això ens empeny a preguntar-nos fins a quin punt hem deixat que l'Evangelí entri al nostre cor per transformar-nos. La

força i la convicció amb què parlem
de Déu cada persona en depèn.

Juan Luis Caballero //
Grafikstudion - Getty Images
Pro

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-xv-de-durant-
lany-b-portant-levangeli-a-totes-les-
cases/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xv-de-durant-lany-b-portant-levangeli-a-totes-les-cases/) (11/03/2026)